

Vær tålmodige indtil Herrens komme!

2. søndag i advent (II) 2007 København og Lohals. Pastor Leif G. Jensen
Salmer: 62 - Bi på Herren, vær ved godt mod - 234 - 512 - 430 - 232

Jakobsbrevet 5,7-8

Brødre, vær tålmodige indtil Herrens komme. Tænk på, hvordan bonden tålmodigt må vente på sin jords dyrebare afgrøde, indtil den har fået efterårsregn og forårsregn. Også I skal være tålmodige og gøre jeres hjerter stærke, for Herrens komme er nær.

Tålmodighed og utålmodighed

Det meste af det, vi gør, gør vi i forventning. Vi går på arbejde i forventning, laver mad i forventning og spiser i forventning. Og vi forbereder jul i forventning. Når vi venter på noget, er det nogle gange nødvendigt med tålmodighed, hvis det trækker ud, eller hvis der opstår usikkerhed, om det, vi venter på også vil indtræffe.

Utålmodigheden betyder dog ikke nødvendigvis, at vi ikke mener, at det, vi venter på, kommer. Vi tror bare ikke på, at det kommer uden en ekstra indsats, eller vi mener, at det burde komme før den tid, det ellers ville komme – hvis det altså kommer. Utålmodighed kan skade resultatet. F.eks. på en arbejdsplads. Vil være færdige, før vi er færdige, og arbejdet bliver derefter. Det bliver noget sjusk, eller vi holder ligefrem op, før vi er færdige. Utålmodighed kan især være ødelæggende i personlige relationer. Når vi ikke kan vente på det, andre mennesker slider med og arbejder på, kan der gå noget i stykker i forhold mellem dem og os. Og når vi mener, at vanskelige ting her i livet skal afgøres af os, og ikke af vores Herre Jesus Kristus, da er det jo troen på ham, der er truet og ved at gå tabt. Derfor har vi særligt brug for tålmodighed i forhold til Gud og andre mennesker. Det vil ordene fra Jakobsbrevet give os.

"Brødre!"

Når Jakob opfordrer til tålmodighed, kalder han os "brødre!"

Forestil dig, at du står i en lang kø i Bilka eller Føtex før lukketid, eller at du sidder i en bilkø i byen. Du har travlt. Der var også noget andet, du skal have ordnet i eftermiddag før lukketid. Eller du har lovet dig væk i aften. Hvad er de andre i køen? De ikke snarere "i vejen"! - Men hvis man står i køen i en større butik, og man falder i snak med en anden, der venter, da kan forretningen ændre sig til et helt andet sted - menneskeligt. Så venter du "tålmodigt". Ja, så kan ventetiden pludselig blive god!

På samme måde i familien og i en kristen menighed: Nu er din ægtefælle igen "i vejen". Nu fylder det barn det hele igen. Og nu er det dig selv, som er "i vejen" for de andre og til besvær, så de ikke kan, hvad de ellers kunne. Er det virkelig rimeligt, at vi bruger så meget tid på andre, og at de bruger deres liv på os?

Svaret er "Ja!". For hvad skulle vi ellers bruge livet på? Var det ikke netop meningen, at vi skulle leve i kærlighed? Hvad er det for en djævelsk utålmodighed, vi tillader at give os selv, fordi vi har travlt med ting, vi har gjort vigtigere end dem, vi skulle elske som os selv? Kan vi virkelig med rette undskylde os med, at vi ikke havde tid? Burde vi ikke snarere ændre på noget i hverdagen for at bevare tålmodigheden med vore brødre? Hvad nytter det, at vi har fået vores indkøbsvogn fyldt op, hvis vi kører andre over med den? Jakob siger "brødre!" Vent tålmodigt! I er jo brødre. I har en fælles fader i Himmelen.

Det er en stor fejltagelse, at du skal nå noget som helst på bekostning af dine brødre og søstre, dine

børn og din ægtefælle, dine forældre og bedsteforældre. For det mest kostbare, der er til i din nærhed, er det menneske, du skal være tålmodig overfor og sammen med.

Jakob argumenterer et andet sted i sit brev med, at vore medmennesker er skabt i Guds billede. Alligevel – siger Jakob – taler I fromt og fint til Gud og velsigner ham, samtidig med at I forbander menneskene, som er skabt i hans billede. Og så tilføjer han: *Mine brødre, sådan bør det ikke være (Jak 3,9)*. De er jo brødre! Og i juleevangeliet bryder Gud ind i vores tilværelse og bliver vores bror. Og Herren begrundede vores tjeneste for hinanden med denne virkelighed, når han siger: *Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig (Matt 25,40)*. Brødre! Vi lever ikke sammen som tilfældige brikker, men som brødre og søstre. Og Herren selv blev vores bror. Det er livets grundvold.

“Vær tålmodige indtil Herrens komme!”

Der ligger to ting heri. Det ene er, at vi har en herre. Han kom til syne og blev menneske. Han blev født i Betlehem tæt på hyrder, som fandt han i krybben. Englen sagde til hyrderne: ”I dag er der født jer en frelser. Han er Kristus, Herren.” Og i dag er han nær, ”hvor to eller tre er forsamlet i hans navn”, sådan som han selv har lovet. Apostelen Paulus fortæller, hvordan vor Herre Kristus bor hos os: *Derfor bøjer jeg mine knæ for Faderen, ... og beder om, at han i sin herligheds rigdom med kraft vil give jer at styrkes i det indre menneske ved hans ånd, at Kristus ved troen må bo i jeres hjerter (Ef 3,14-17)*.

Herren bor i vore hjerter ved troen. Kristus er i os ved den tro og tillid, han har givet os. Og vi er i ham. Det giver os tålmodighed. Når han bor hos os, er det ikke dårligt at bo, hvor vi bor, men godt, ja, uendeligt godt. Og når han er hos os, kan vi bære meget. For vi kan lægge det på ham. Han bærer vore byrder. Og han bærer vore synder. Han lover os en fremtid og siger, at vore tider er i hans hånd.

Det andet er, at han vil komme til syne igen. Det er hans synlige genkomst der er tale om. Dagen kommer, da han kommer for at dømme levende og døde.

Dem, som venter i tro, giver han evig salighed. Men dem, som er vantro, og som i stedet venter på alt muligt andet, har i deres vantro afskaffet Herren, og dermed også afskaffet kærlighedens forpligtelse. De forbigår derfor Jesu mindste brødre i verden. Og de kan bruge deres kalender som begrundelse herfor: De har nemlig ikke tid. De nævner deres nødvendige og velbegrundede travlhed som årsagen. Og de afslører dermed, at de lever for sig selv, med sig selv og uden fællesskab med Herren. Det vil blive åbenbaret ved Herrens tilsynekomst.

Det er særligt dem, Jakob tænker på i sit brev. Han siger umiddelbart forud for prædiketeksten: *Og nu I, som er rige! I skal græde og jamre over den elendighed, der skal komme over jer. ... I har samlet jer skatte til de sidste dage; tænk på, at den løn, I har unddraget arbejderne, der har høstet jeres marker, skriger til himlen, og høstfolkenes råb har nået Hærskarers Herres ører. I har levet mageligt og overdådigt her på jorden, I har fedet jer selv op til slagtedagen! I har dømt og dræbt den retfærdige, mod jer er han værgeløs (Jak 5,1-6)*. - Et stærkt kald til omvendelse.

Og til de mennesker, som blev behandlet ubarmhjertigt af andre her på jorden, lyder trøsten: Jeres har ører, som hører. Herren har set alt, hvad der er sket. Derfor må du ikke give op. Selv om du plages af mangt og meget i verden, af forfølgelse, sygdom, foragt og anfægtelse, så er Herren dog din nådige Herre. Og han kommer. Han dømmer verden. Vent tålmodigt på hans komme! Tag ikke sagen i egne hænder. For jeres herre vil gøre, hvad der skal gøres, og i rette tid.

Jakob trøster ved at henvise til naturen: *Tænk på, hvordan bonden tålmodigt må vente på sin jords dyrebare afgrøde, indtil den har fået efterårsregn og forårsregn. Også I skal være tålmodige og gøre jeres hjerter stærke, for Herrens komme er nær.*

Bonden ved godt, at der er en ventetid. Når markerne er pløjet efter høsten, og der er sået vintersæd, så må han vente til det bliver forår. Han må vente tålmodigt. Og han gør det, fordi han er bonde. Han ved, hvordan det hænger sammen. Der kommer en høst. Og hvis han ikke venter, men i stedet sætter traktoren for ploven i december og januar – og måske igen i marts, fordi der er sket så lidt på markerne, og i utålmodighed gensår marken for at gøre det bedre og bedre, da er hans arbejde ikke blot forgæves. Han ødelægger også det, som var på vej til at spire og får aldrig nogen høst. Af bonden kan vi lære at vente tålmodigt. Gud arbejder tålmodigt i tillid til det ord, han sår hos os. Se, at du selv er den mark, hvor der skal sås, og hvor der skal vokse noget godt. Du må ikke forlange høst dagen efter, at der blev sået. Vær tålmodig. Lær af bonden! Lær af Herren Jesus. Han var sammen med sine disciple i tre år. Han underviste dem og gav dem mange nødvendige erfaringer, før det blev sendt ud i al verden. Tålmodigt levede han sammen med dem og viste dem Gud, deres himmelske Fader. ”Se Himlens fugle! Se markens blomster! Jeres himmelske Fader sørger for dem. Skulle han ikke også sørge for jer, I lidettroende!” Sådan gav Jesus disciplene sammenhæng og fællesskab med Gud.

Stærke hjerter

Det er sådan, vore hjerter bliver stærke, tålmodige og stærke. Ikke hårde, men stærke. Stærke hjerter er hjerter, som stoler på Herren og venter sig alt godt af ham. De er åbne og bløde, fordi han er hos os, og fordi vi er i hans varetægt. Tilliden til ham er med til at åbne vore hjerter for hinanden, fordi vi er hinandens brødre, der sammen venter alt godt fra Herren.

Vær tålmodige indtil Herrens komme, og gør jeres hjerter stærke!

Lad os bede derom.

Hvorfor er du fortvivlet, min sjæl? / Hvorfor skælver du i mig?

Vent på Gud! / For jeg skal takke ham på ny, min frelser og min Gud. (Sl 43,5).

Amen.

Lagt på www.vivit.dk 10.12.2007